

Handlemaade, er jeg ikke i Øjeblikket i Stand til at tage i Forsvar, men jeg ved, at der allerede er en regelmæssig Linie gaaende for det forenede Dampskibsselskab, som Selskabet sætter ikke ringe Pris paa, men for Statsbanernes Vedkommende forholder det sig ikke saaledes, som det ærede Medlem mener, at man gør Modstand imod en saadan Linie af den af ham fremførte Grund, nemlig at man vil have Trafikken ført over Kjøbenhavn—Gedser—Warnemünde osv. Nej Forholdet er det, at der i Virkeligheden for Varer, som skulle gaa over Danmark, ikke lader sig anføre noget som helst til Fordel for Routen Laurvik—Frederikshavn og Syd paa. Det er altsaa rent saglige Grunde fra Statsbanernes Side, som have gjort, at man ikke har fundet, at der for Importens Vedkommende var nogen Anledning til at lægge sig efter en saadan Route. Jeg skal derom oplyse, at Afstanden Kristiania—Helsingør—Korsør—Kiel—Altona er pr. Bane 1,000 Kilometer, og at Søvejen er 140 Klm., og at Afstanden Kristiania—Laurvik—Frederikshavn—Altona er pr. Bane 970 Klm. og pr. Søvej 190 Klm. Der er altsaa 30 Klm. mindre Bane, men der er 50 Klm. mere Søvej paa den af det ærede Medlem foreslaaede Route. Og det er ikke alene det danske Generaldirektorats Mening, at man ikke vil foretrække Vejen Kristiania—Laurvik—Frederikshavn—Altona for Vejen Kristiania—Helsingør—Korsør—Kiel—Altona; ogsaa den norske Statsbanedirektions Opfattelse er, at man ikke vil gøre det. Ogsaa i Norge mener man, at Routen over Laurvik som Gennemgangsforbindelse til Udlandet stedse og afgjort vil blive mindre søgt end Routen over Kjøbenhavn, som byder en hurtig, sikker og bekvem Forbindelse, og man vil der være tilfreds, selv om endogsaa Nattogene mellem Kristiania og Gøteborg skulde bortfalde. Det vil ogsaa efter de danske Statsbanemyndigheders Mening blive Tilfældet, selv om der kunde opnaas større Hurtighed gennem Jylland end den, der nu er naaet. Den længere Søvej mellem Frederikshavn og Laurvik vil altid virke noget afskrækkende. En anden Sag er det naturligtvis, hvis der kunde blive Tale om en Eksport fra Jylland til Norge. Det er et Spørgsmaal, som det ærede Medlem besvarer bekræftende, og det er jo meget muligt, at det ogsaa kunde blive en betydelig Virksomhed. Jeg vil da gerne udtale, at fra Indenrigsministeriets Side er der intet som helst til Hinder for at optage en Forhandling med Norge om Etable-

ring af en Postroute gennem Jylland over Frederikshavn til Norge, men vi maa forlange, at Opfordringen dertil kommer til os fra Norge. Der er forskellige Grunde, som gøre det mindre ønskeligt og mindre let for Danmark i denne Henseende at fremkomme med nogen Proposition. Det ærede Medlem antydede jo ogsaa, at man i Kristiania var villig til at etablere en saadan Dampskibsroute og havde Ønsker derom, det vilde altsaa være rimeligt, om disse Ønsker fandt et Udtryk i en Tilkendegivelse til den danske Regering i denne Henseende. Ved denne Lejlighed vil ogsaa det af det ærede Medlem fremdragne Spørgsmaal om et Iltoget Frederikshavn—Randers faa sin Besvarelse. Det Spørgsmaal drøftes, saa vidt jeg ved, af den Organisationskommission, som sidder for Øjeblikket, og det skulde naturligvis ikke være uden betydelig Interesse for dette Spørgsmaals Afgørelse at erfare, hvad Kommissionen i den Henseende mener. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem efter disse Udtalelser ikke kan erklære sig i det væsentligste enig med mig, i alt Fald maa han erkende, at der ikke fra den danske Regerings Side af Hensyn til Kjøbenhavn eller kjøbenhavnske Interesser er rejst eller vil blive rejst nogen Modstand mod de af ham oprullede Projekter med Hensyn til en Dampskibsfart mellem Frederikshavn og Norge og en forbedret Toggang i Jylland. At de Grunde, som hidtil have afholdt derfra, og som jeg nu har anført, have deres Betydning, vil det ærede Medlem i alt Fald ikke kunne benægte.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kom, som jeg ventede, for fjerde Gang ind paa Slotsbevillingerne, men denne Gang var der en Forskel i hans Udtalelser. Han havde nemlig om Fredagen udtalt, at det var for at ramme Ministeriet, for at ramme mig, at han foreslog, at man skulde ned sætte disse Bevillinger, medens han i Lørdags udtalte, at han meget vel vidste, at han ad den Vej ikke kunde ramme mig. Der er altsaa i den Henseende en ikke ringe Forskel mellem de to Udtalelser. Jeg har nu heller aldrig troet, at det ærede Medlem var af den Mening, at han ved at nægte disse Bevillinger skulde virkelig kunne berøre Ministeriet eller mig paa nogen følelig Maade. Men Sagen er den, at det er et udmærket godt Agitationsnummer, at man — enten vi ere Venstre af den ene eller den anden Retning eller Højre, udgøre vi jo over for Socialdemokratiet, som skrevet staar kun